

For det første er jeg nødt til at foreholde ministeren de historiske kendsgerninger, nemlig at fra 1982 til 1988 havde vi en firkloverregering, det vil sige, at ministerens egen kollega CD var med i den borgerlige regering på det tidspunkt. Fra 1988 til 1990 havde vi en KVR-regering; her var et andet parti, der står ministeren nær i øjeblikket, involveret, og fra 1990 til 1993 havde vi så en borgerlig KV-regering.

Men strukturproblemerne melder sig i 1985-86, hvor vi har et meget fint opsving på hjemmemarkedet. Vi ser, at der bliver lønglidning i specielle sektorer – blandt andet i bygge- og anlægssektoren – på helt op til 10 procentpoint; dette smitter af på en række andre områder, hvor der ikke er samme arbejdspress. Man overbyder simpelt hen hinanden for at få arbejdskraft, og det oven i købet i en situation hvor der er 220.000 fuldtidsledige ifølge statistikken.

Det bremsede den vækst, vi havde på det tidspunkt. Det var for ringe. Vi tog fat på problemet med det samme. Vi kom med det ene oplæg efter det andet både til skattereform, til arbejdsmarkedsreform, til dagpengereform. Hvem stod bag blokeringen? Det gjorde Socialdemokratiet. Det var socialdemokratisk beton, for ingen af disse fire regeringer, jeg har refereret til, havde et flertal selv.

Så jeg synes nok, at det er historieforfalskning, når ministeren siger, at det var den borgerlige regerings eget ansvar, at det gik galt i midten af 1980'erne. Vi appellerer til, at vi nu lærer af de erfaringer – at Socialdemokratiet tager fat på nogle af de grundlæggende problemer, så vi kan undgå en lignende situation, og i stedet støtter det nye opsving, som er i gang, og som er langt sundere, fordi det er båret af blandt andet eksportindtægter. Det håber jeg ministeren vil kvittere for.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil nødig gøre mig skyldig i historieforfalskning, fru Pia Christmas-Møller, men jeg vil godt sige, at lige præcis det, der skete i midten af 1980'erne, jo er det, som nogle har lært af. Og det er noget af det, vi har taget op i regeringen.

Det er faktisk det, der skete i 1986. Lad være med at ansvarliggøre Socialdemokratiet for, hvad den borgerlige regering med sit parlamentariske flertal ikke kunne formå at tage sig sammen til at gøre. Lad være med det. For uanset om der har været en firkloverregering eller en trekløverregering op igennem firserne, så har

der mig bekendt været et parlamentarisk flertal bag.

Men man gjorde ikke noget. Man lavede fra den daværende finansministers side nogle gigantisk flotte overenskomster midt i 1980'erne. Så jeg tror nok, at der er noget, der er værd at tænke over for Det Konservative Folkeparti. Men jeg vil godt sige, at vi er glade for, at der nu er et bredt politisk flertal bag finansloven, som jo både lægger vægten på den ansvarlige økonomiske politik og på at videreudvikle arbejdsmarkedsreformen, at videreudvikle sådanne velfærdsgoder, som uddannelsesorlov, forældreorlov og sabbatorlov er. Det er vi sådan set meget glade for.

Så til det her med kommunerne. Jeg vil godt sige til fru Ulla Tørnæs, at uanset hvilket kompensationsniveau kommunerne måtte have fastlagt, så har de til enhver tid mulighed for at justere det i forhold til det her ydelsesniveau og i forhold til deres egen kommunale økonomiske formåen.

Det, kommunerne har fået, der kan tælle den anden vej, hvis der skulle være nogle merudgifter ved satsnedsettelsen, er jo den ændring, der er i søskenderabatordningen eller søskendemoderationen. En ordning, som kommunerne – lige siden den blev vedtaget af den tidligere regering – har jamret sig over, fordi de syntes, at den var forkert indrettet, og fordi de syntes, at den var for god.

Det kan godt være, at kommunerne på denne her ordning kan have et lille minus, men så har de på den anden ordning et lille plus. Så der er ikke fra regeringens side noget ønske om at sende penge ud til kommunerne som konsekvens af de ændringer, vi foretager med forældreorloven, eller de ændringer, vi foretager med søskenderabatten.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er interessant, stadig væk, at overvære diskussionen mellem regeringen og regeringens nye parlamentariske basis med hensyn til, hvordan man skal udlægge teksten her i dag, og hvordan man skal udlægge teksten fra 1980'erne. Vi har det sådan, at når vi endelig indgår nogle forlig – det er ikke så tit, det sker, men det hænder – så står vi sådan set ved dem, og vi står ved dem, fordi vi synes, de er rigtige og gode. Hvis ikke vi gør det, så indgår vi ikke forlig.

Jeg ved ikke rigtig, hvilken praksis og hvilket princip der har ligget til grund for de her forlig.